

SPOROČILO ZA MEDIJE št. 178/22

Luxembourg, 8. november 2022

Sodba Sodišča v združenih zadevah C-885/19 P | Fiat Chrysler Finance Europe/Komisija in C-898/19 P | Irska/Komisija

„Tax rulings“: Sodišče je razsodilo, da je Splošno sodišče napačno potrdilo referenčni okvir, ki ga je Komisija izbrala za uporabo neodvisnega tržnega načela za povezane družbe v Luksemburgu, ker niso bila upoštevana posebna pravila, s katerimi se to načelo izvaja v tej državi članici

Sodišče je tako sporni sklep Komisije razglasilo za ničn, ker je ugotovilo, da je njena analiza referenčnega sistema in posledično obstoja selektivne prednosti, dodeljene družbi FFT, napačna

Luksemburški davčni organi so 3. septembra 2012 sprejeli vnaprejšnje davčno stališče (tax ruling) v korist družbe Fiat Chrysler Finance Europe (v nadaljevanju: FFT), ki je bila del skupine Fiat ter je zagotavljala zakladniške storitve in financiranje družbam navedene skupine s sedežem v Evropi. Z zadevnim stališčem je bila potrjena metoda za določanje plačila družbi FFT za te storitve, kar je tej družbi omogočalo letno določanje svojega dobička, obdavčenega z davkom od dohodkov pravnih oseb v Velikem vojvodstvu Luksemburg.

Komisija je s sklepom z dne 21. oktobra 2015 menila, da je to vnaprejšnje davčno stališče pomenilo državno pomoč, ki ni združljiva z notranjim trgov, v smislu člena 107 PDEU. Poleg tega je ugotovila, da ji Veliko vojvodstvo Luksemburg ni priglasilo osnutka zadevnega vnaprejšnjega davčnega stališča in ni izpolnilo obveznosti mirovanja, s čimer je kršilo določbe člena 108(3) PDEU. Komisija je Velikemu vojvodstvu Luksemburg odredila, naj od družbe FFT izterja pomoč, ki je nezakonita in ni združljiva z notranjim trgov.

Veliko vojvodstvo Luksemburg in družba FFT sta pri Splošnem sodišču Evropske unije vložila tožbi za razglasitev ničnosti sklepa Komisije. Splošno sodišče Evropske unije je s sodbo z dne 24. septembra 2019 tožbi Velikega vojvodstva Luksemburg in družbe FFT za razglasitev ničnosti sklepa Komisije zavrnilo ter potrdilo veljavnost navedenega sklepa.¹ Družba FFT (C-885/19 P) in Irska (C-898/19 P) sta vsaka s svojo pritožbo predlagali razveljavitev te sodbe.

Sodišče je s sodbo z današnjega dne razveljavilo sodbo Splošnega sodišča Evropske unije z dne 24. septembra 2019 v zadevi Luksemburg in Fiat Chrysler Finance Europe/Komisija (združeni zadevi T-755/15 in T-759/15) ter Sklep Komisije z dne 21. oktobra 2015 o državni pomoči, ki jo je Luksemburg odobril družbi FFT, razglasilo za ničn.

Sodišče je najprej opozorilo, da posegi držav članic na področjih, ki v pravu Unije niso bila harmonizirana, niso izključeni s področja uporabe določb Pogodbe DEU o nadzoru državnih pomoči. V nadaljevanju je opozorilo, da morajo biti za to, da se nacionalni ukrep opredeli kot „državna pomoč“, izpolnjeni **štirje pogoji**. Prvič, iti mora za

¹ Glej sporočilo za medije št. [118/19](#).

poseg države ali iz državnih sredstev. Drugič, ta poseg mora biti tak, da lahko prizadene trgovino med državami članicami. Tretjič, z njim mora biti upravičencu podeljena selektivna prednost. Četrto, mora biti tak, da izkrivlja ali bi lahko izkrivljala konkurenco.

V okviru analize davčnih ukrepov z vidika prava Evropske unije na področju državnih pomoči je treba za preizkus pogoja, ki se nanaša na **selektivno prednost**, na prvem mestu opredeliti referenčni sistem, in sicer „običajno“ davčno ureditev, ki se uporablja v zadevni državi članici, in na drugem mestu dokazati, da zadevni davčni ukrep odstopa od tega referenčnega sistema, ker se z njim uvaja razlikovanje med subjekti, ki so glede na cilj, ki se uresničuje s tem referenčnim sistemom, v primerljivem dejanskem in pravnem položaju, ne da bi bilo to razlikovanje upravičeno glede na naravo ali sistematično zadevnega sistema. Za presojo selektivnosti davčnega ukrepa je torej pomembno, da sta **splošna davčna ureditev ali referenčni sistem, ki se uporablja v zadevni državi članici, v sklepu Komisije pravilno opredeljena** in da ju sodišče, ki odloča o sporu v zvezi s to opredelitvijo, preuči.

Sodišče je v zvezi s tem ugotovilo, da glede na to, da je zunaj področij, na katerih je davčno pravo Unije harmonizirano, zadevna država članica tista, ki z izvajanjem svojih pristojnosti na področju neposrednega obdavčenja in ob spoštovanju svoje davčne avtonomije določi konstitutivne značilnosti davka, je treba pri opredelitvi referenčnega sistema na področju neposrednega obdavčenja upoštevati **le nacionalno pravo, ki se uporablja v zadevni državi članici**, pri čemer je ta opredelitev nujen pogoj za presojo ne le obstoja prednosti, ampak tudi vprašanja, ali je ta selektivna.

Sodišče je ugotovilo, da je Splošno sodišče **napačno uporabilo pravo** pri uporabi člena 107(1) PDEU, ker ni upoštevalo zahteve, ki izhaja iz sodne prakse, v skladu s katero mora Komisija za ugotovitev, ali je bilo podjetje zaradi davčnega ukrepa deležno selektivne prednosti, opraviti primerjavo s sistemom obdavčitve, ki se običajno uporablja v zadevni državi članici, po opravljeni objektivni preučitvi vsebine, povezanosti in konkretnih učinkov pravnih pravil, ki se uporabljajo na podlagi nacionalnega prava te države. Splošno sodišče je namreč napačno potrdilo pristop, s katerim se je uporabilo neodvisno tržno načelo, ki se je razlikovalo od tistega, ki je opredeljeno v luksemburškem pravu, pri čemer je bil ta pristop omejen na to, da se je v cilju, ki se uresničuje s splošnim sistemom davka od dohodkov pravnih oseb v Luksemburgu, odkril abstrakten izraz tega načela in je bilo zadevno vnaprejšnje davčno stališče preučeno, ne da bi se upoštevalo, kako je navedeno načelo konkretno vključeno v to pravo, zlasti kar zadeva povezane družbe.

Poleg tega je Splošno sodišče s tem, da je sprejelo, da se Komisija lahko sklicuje na pravila, **ki niso del luksemburškega prava**, čeprav je opozorilo, da ta institucija v tej fazi razvoja prava Unije nima pristojnosti, ki bi ji omogočila, da samostojno opredeli tako imenovano „običajno“ obdavčitev povezane družbe in pri tem ne upošteva nacionalna davčna pravila, **kršilo določbe Pogodbe DEU v zvezi s sprejetjem ukrepov Evropske unije za približevanje zakonodaj držav članic na področju neposrednega obdavčenja**.

Sodišče je nazadnje ugotovilo, da je bilo v delu obrazložitve izpodbijane sodbe – ki se nanaša na preučitev razlogovanja, ki ga je primarno uporabila Komisija in v skladu s katerim je zadevno vnaprejšnje davčno stališče odstopalo od luksemburškega splošnega sistema davka od dohodkov pravnih oseb – napačno uporabljeno pravo, **ker je Splošno sodišče potrdilo primarni pristop Komisije**. Natančneje, ta napačna uporaba je bila v bistvu v tem, da se pri opredelitvi referenčnega sistema v okviru preizkusa, ki se opravi na podlagi člena 107(1) PDEU, ni upoštevalo neodvisno tržno načelo, kot je določeno v členu 164(3) luksemburškega davčnega zakonika in pojasnjeno v povezani okrožnici št. 164/2, da bi se ugotovilo, ali se z navedenim vnaprejšnjim davčnim stališčem upravičencu daje selektivna prednost.

Glede na navedeno je Sodišče izpodbijano sodbo razveljavilo, štelo, da lahko samo odloči o zadevi, in odločilo, da se sporni sklep razglasi za ničn, ker je napaka, ki jo je Komisija storila pri določitvi pravil, ki se dejansko uporabljajo na podlagi upoštevne nacionalnega prava, in torej pri opredelitvi tako imenovane „običajne“ obdavčitve, glede na katero je bilo treba presojati zadevno vnaprejšnje davčno stališče, nujno vplivala na celotno razlogovanje glede obstoja prednosti. Razglasitve ničnosti spornega sklepa ni mogla preprečiti okoliščina, da je Komisija v ta sklep podredno vključila tudi razlogovanje, utemeljeno na členu 164(3) luksemburškega davčnega zakonika in povezane

okrožnice št. 164/2. Sodišče je namreč razsodilo, da to razlogovanje zgolj napotuje na primarno analizo Komisije v zvezi s pravilno uporabo referenčnega sistema, tako da zgolj navidezno popravi napako, ki jo je Komisija storila pri opredelitvi referenčnega sistema, ki bi moral biti podlaga za njeno analizo v zvezi z obstojem selektivne prednosti.

OBVESTILO: Pri Sodišču je mogoče zoper sodbo ali sklep Splošnega sodišča vložiti pritožbo, omejeno na pravna vprašanja. Pritožba načeloma nima odložilnega učinka. Če je dopustna in utemeljena, Sodišče razveljavi odločitev Splošnega sodišča. Če stanje postopka to dovoljuje, lahko Sodišče samo dokončno odloči o zadevi. Sicer vrne zadevo v razsojanje Splošnemu sodišču, to pa je vezano na odločitev, ki jo je Sodišče sprejelo v okviru pritožbe.

Neuradni dokument za medije, ki Sodišča ne zavezuje.

[Celotno besedilo](#) sodbe je objavljeno na spletnem mestu CURIA na dan razglasitve.

Kontaktna oseba: Jarosław Zasada ☎ (+352) 4303 2793

Posnetki z razglasitve sodbe so na voljo na „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106.

Ostanite povezani!

